

מסורת הש"ס

גמ פשוט פרק עשירי בבא בתרא

קעא.

עין משפט
גר מצוה

(א) תוספתא דמסות סו"א
פ"ט, (ב) סו"א: (ג) הנה"מ
(ד) ג"ל מוזן ראשון, הנה"מ
(ה) לפי האמת ג"ל ר"י גיטין
ד"ל (ו) ס"פ ר"ת טען, (ז) ס"פ
ר"ת מסה, (ח) ג"ל (למכור),

הנהרות הב"ח

(א) רבא דריה אלה וכו'
דמי נתן: (ב) ר"ה ופסי'
וסי רבין דהכל: (ג) ר"ה
ומכין והא רבי יהודה:
(ד) ר"ה דמתי פליגא על
רבובין וכו' אמר רבי
נחמן: (ה) ר"ה אמר רבי
שלום וכו' דמפרש לקמן
הקד' ורבי חמיל הגיה
והר קאמר: (ו) ר"ה ר"ה
אלא וכו' דמפסי רש"י
שטו וכו' על שטו ע"כ
הוא: (ז) ר"ה שלם ויקא
לענוה על שטו וכו' אמר
ר"ה: (ח) ר"ה וכו' על שטו
מכוס כדון ר"ה גיטין:

בשלמא בי דינא. מקרעין ומחליפין אחר וכותבין אותו מוזן ראשון לטרופי שלם כדי מוזן ראשון דמן הדין לא אליס שטרא למיטרף אלא מיוס שנכתב וליך אלף ב"ד אלימי ומפקעי ממונה דהפקד בית דין הפקר דנפקא לן גיטין לוי: ומלה הנחלות ויהושע יטן: אלא עדים שעשו שליחותן. לכתוב ולהעיד בשטר הראשון היאך חזרין ועושין שליחות אחרת (א) ומי נתן לכה כה זה: ולא נהמיה. וכו' אין עדים חזרין ועושין: והאמר רב יהודה אמר רב. מי שאבד שטריו ואמר לעדים לכתוב לי אחר חזרין וכותבין אפילו עשרה שטרות על שדה אבדו זה אחר זה: ומשני רב יוסף אמר. לעולם אין כה בידם של עדים לחזור ולכתוב שטר אחר לגבות מלקוחות וכו' קאמר רב יהודה אמר רב ה"מ כבטר מתנה שאין בו אחריות (א) ויפין דהכל יודעין שנתן לו השדה למה לא יכתבו לו שטר מתנה להיות נידון לעדות דתיקו קאמר צדיקה: ורבא אמר. אפי' בשטר מכירה קאמר רב יהודה דכותבין עשרה וכגון דלית ביה אחריות וכדאמרן לעיל (דף קסח): מוזן מאחריות שבו וכדאמר רב נחמן לעיל (דף קס"ד) שטר דין דכתבוהו לא למיבזי ניה כו': כדי שיוקף לפורעו. המלוה יוקף ללוה לפורעו שדואק פן יפסיד שוכרו וזה יזילא שטר ומיבעי כל חובו: ופרכין (א) ור' יוסף וכו' מוזן ראשון ק"י יוסף ומה משונה היה זו שאמר רבי יוסף כדי שיגבה מוזן ראשון: הכי קאמר ליה רבי יוסף כו'. דרבי יהודה לא פירש דכרוי כל כך אלא יתליף סתמא קאמר ליה ליה לר' יוסף דמתין במתניתין: כהא פליגא. דכותבין שוכר כדי שיכופי

בשלמא בי דינא אלימי לאפקועי ממונה אלא עדים שעשו שליחותן חזרין ועושין עדים כותבין אפילו עשרה שטרות על שדה אחת רב יוסף אמר בשטר מתנה ורבה אמר ב'בשטר שאין בו אחריות מאי ברייתא דתניא הרי שהיו נושין בו אלף זה ופרע מהן חמש מאות זה עדים מקרעין את השטר וכותבין לו שטר אחר מוזן ראשון דברי רבי יהודה רבי יוסי אומר שטר זה יהא מונח במקומו ויכתבו שוכרו ומפני שני דברים אחרים כותבין שובר אחת כדי שיכופי לפורעו ואחרת כדי שיגבה מוזן ראשון והא רבי יהודה גמי מוזן ראשון קאמר הכי קאמר ליה ר' יוסי לרבי יהודה אי מוזן ראשון קאמר פליגא עלך כהא אי מוזן שני קאמר פליגא עלך בתרתי הנו רבנן ב'בשטר שזימנו כתוב בשבת או בעשרה בתשרי שטר מאוחר הוא וכשר דברי ר' יהודה רבי יוסי פוסל אמר לו רבי יהודה והלא מעשה בא לפניך בצפורי והבשרת אמר לו כשהבשרתי בזה הבשרתי והא רבי יהודה גמי בזה קאמר אמר רבי פדת הכל מודים שאם הוזקקנו לעונתו של שטר ונמצאת עונתו מכוונת בשבת או בעשרה בתשרי ששטר מאוחר הוא וכשר לא

ומכר כותבין מוזן מאחריות שבו וי"ל דלעיל הכי פירשו דהא אמר אבד שטר חובי ושייפין דלמא טריף והדר טריף אלף הכא מיידי בשדונו לנו שנאבד או ראינוהו שטרף: מוזן ראשון: ר' יהודה לא פירש לר' יוסי מוזן ראשון אלף ברייתא היא שניה במילתיה דרבי יהודה לפי האמת: שאם הוזקקנו (א) דעירותו של שטר. הא לישראל משמע שאין כתוב בדין אלף דוג' בניסוק) והוא חל ביום חמישי ועתה נגאלת ג' בניסוק מכוונת בשבת וכן ביום של בשבת שניה של תשרי (א) והוא חל בשבת נמלאת עונתו מכוונת ביום הכפורים ותימה נימא דענה דקביעא דירחא ויהיה כשר לרבי יוסי ואמאי פסול ולר' יהודה גמי נימא טפי למימר הכי ממה שאמר שכתב (א) (למכור) בעלמא בשלמא ליום הכפורים לא קשיא מיידי כיון שמוכר בחוזה יום לשנוע שאותו יום היה ידוע שהיה יום הכפורים שבה לא היה טענה אלא משנת קשה ואומר ר"י דמיידי אחר רובו של חש דלאמר בחיו בודקין (פסידין דף מ"א): דאי אפשר דלא שמע:

עין משפט
גר מצוה

קב א מ"י פליג מל' מלה ליה ה"ל טו פתח עשין דג טושי"ט מ"ח מ"ז ספ"ד א:

רבינו גרשום

שלם דבית דין יש להם כח לעשות כן: אלא עדים שעשו שליחותן בפני ראשונה שחבטו כשיהיה כל החוב בשטרן מאוחר זמן מי יש להם כח לחזור ולשטות שליחות אחרת לקרוע ולכתוב שטר שני ולחתימו ב' שטרות ומי של ראשון הוא נפטר לו התע' והא שטר אחרת הוא: ומקשי' ואלא וידי כח לעשות לחזור ולשטות שליחות אחרת: והאמר רב יהודה כחובין העדים אם רצו אפי' עשרה שטרות על שדה אחת. היינו כמה שליחות: ומשני רב יוסף אמר בשטר מתנה. יכול לעשות אפי' עשרה שטרות לפי שבשטר מתנה אם יצא ב' שטרות ממנו המתנה (אין) יכולין העיר' לכחוב אפי' י' שטרות שלם באחריות דבין שאין שום אחריות אל פני שטרין שטרין. אבל בשטרין הלאה ייבטלו לטרופי נתן אפי' לעיר' לחזור ולעשות שליחות אחרת לקרוע ולכתוב אלא כיה דין אלו ולא עדים: כיה ברייתא. דאמר רב נחמן ואי שמיטא ליה לרב וזו היא עיקר הברייתא דהנאי הרי שהיו נושין בו: ומפני כ' דברים אמרו כותבין שובר. שנתן חקנת המלה אחר כדי שיכופי ללוה לפורעו שפשוטו שאם יאבד שוכרו ונמצא זה מוציא שטריו ונזכ' חובו משלם. ואחר ששטרין קיים ויכול לטרופי הלכותא מוזן ראשון אלף שטרין לו כפינה חבוב: ומקשי' והא ר' יהודה רבי מימין ראשון אמר. אם כן במאי קא פליג ר' יוסי עליה: הכי קאמר ליה ר' יוסף וידי לר' יהודה א' מוזן ראשון קאמר. דאמאי אמר: פליגא עלך כהא דאמאי כותבין שובר ואם אמר דליתיה: הא מוזן שני קאמר. כדאוקראנא לעצמא במתני': פליגא עלך בתתי. דספורא לי דגבת מוזן ראשון וכותבין שוכרו: שזמנו כתוב בשטר או כ' בתשרי. שהיה יום הכפורים ליה פלוגי פסולין והוא הדין וסי בשאר מעדים כדיוע וסי שהלואה לא היתה באותו היום אלא להכי כתבו כן לחזירי שזמן השטר מאוחר הוא וכשר: ר' יוסף פוסל. ודמחו ב' שטרין: והלא מעשה בא לפניך. בשטר שכתב בו הבשרת אמר לו כשהבשרתי בזה הבשרתי. שכתב זמן בשבת ור' יוסי היה פוסל: הכל מודים בין ר' יהודה בין ר' יוסי שאם כתב שכתב העיר' החקיקי לידע ענינו של

שטר ומצא בו

ר' יודע ששטר מאוחר הוא וכשר. לפי שהולא שכונתו דקרוק העירם וכתבו כן בידוע כדי ללמדנו ששטר מאוחר הוא ובמהרה אמר בזה הכשרות:

קעב.

שטר ומצא בו ר' יודע ששטר מאוחר הוא וכשר. לפי שהולא שכונתו דקרוק העירם וכתבו כן בידוע כדי ללמדנו ששטר מאוחר הוא ובמהרה אמר בזה הכשרות:

שטר ומצא בו ר' יודע ששטר מאוחר הוא וכשר. לפי שהולא שכונתו דקרוק העירם וכתבו כן בידוע כדי ללמדנו ששטר מאוחר הוא ובמהרה אמר בזה הכשרות:

שטר ומצא בו ר' יודע ששטר מאוחר הוא וכשר. לפי שהולא שכונתו דקרוק העירם וכתבו כן בידוע כדי ללמדנו ששטר מאוחר הוא ובמהרה אמר בזה הכשרות:

שטר ומצא בו ר' יודע ששטר מאוחר הוא וכשר. לפי שהולא שכונתו דקרוק העירם וכתבו כן בידוע כדי ללמדנו ששטר מאוחר הוא ובמהרה אמר בזה הכשרות:

שטר ומצא בו ר' יודע ששטר מאוחר הוא וכשר. לפי שהולא שכונתו דקרוק העירם וכתבו כן בידוע כדי ללמדנו ששטר מאוחר הוא ובמהרה אמר בזה הכשרות: